

РЕШЕНИЕ

№ 136

гр. Плевен, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА Г. БЕТОВА

при участието на секретаря ЙОВКА СТ. КЕРЕНСКА

в присъствието на прокурора И. В. Р.

като разгледа докладваното от ТАТЯНА Г. БЕТОВА Гражданско дело № 20234400100187 по описа за 2023 година

Производство по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ.

Постъпила е искова молба от А. К. А. от с. ***, обл. Плевен, подадена чрез адв. Р. Р. против Прокуратурата на РБ, представлявана от Главния прокурор, с която е предявен иск за сумата 63 882,00 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от незаконосъобразни действия на служители на прокуратурата, както и за сумата 30 000,00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от същите действия, ведно със законната лихва върху сумите, считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда по ВНОХД № 738/2020 г. по описа на Плевенски окръжен съд - 23.12.2020 г. до окончателното им заплащане.

С молба от 04.04.2023 г. ищецът е уточнил претенцията си по следния начин: Претърпените имуществени вреди, посочени в общ размер от **63 882,00 лв.** се претендират като:

1. Обезщетение за претърпени имуществени вреди - пряка и непосредствена последица от незаконните действия на Прокуратурата на РБ в размер на **31 590,00 лв.**, изразяващи се в неоснователно повдигане на обвинение против него в извършване на престъпление от общ характер по чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК, за което е било образувано НОХД № 431/2019 г. по описа на РС - гр. Левски, по което е признат за виновен с Присъда № 21 от 27.07.2020г., отменена с Присъда № 260012 от 08.12.2020 г. по ВНОХД № 738/2020г. по описа на Окръжен съд - гр. Плевен /влязла в сила на 23.12.2020г./, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 23.12.2020г.

до окончателното ѝ изплащане. Сумата от 31 590,00 лв. представлява сбора от направени от А. разходи за транспорт от Белгия до България и обратно, за да се яви и да участва в наказателното производство, платените за адвокатска защита възнаграждения и заплатените 368 часа по 38 евро - общо 13 984,00 евро /27268.80лева/ за заплатения труд положен от Б. К. И.;

2. Обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи в размер на **32 292,00 лв.** от това, че ищецът е бил лишен от възможността да осъществява трудовите си задължения 46 работни дни или 368 часа, които съгласно часовата му ставка от 45 евро на час възлизат на сумата от 16 560,00 евро/32 292,00лв./, които вреди са пряка и непосредствена последица от незаконните действия на Прокуратурата на РБ, изразяващи се в неоснователно повдигане на обвинение против него в извършване на престъпление от общ характер по чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК, за което е било образувано НОХД № 431/2019 г. по описа на РС - гр. Левски, по което е признат за виновен с Присъда № 21 от 27.07.2020 г., отменена с Присъда № 260012 от 08.12.2020 г. по ВНОХД № 738/2020 г. по описа на Окръжен съд - гр. Плевен /влязла в законна сила на 23.12.2020 г./, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 23.12.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

Претендира се и сумата **30 000,00 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди - притеснения, страдания, стрес и други причинени неудобства, които са пряка и непосредствена последица от незаконните действия на Прокуратурата на Република България, а именно неоснователно повдигане на обвинение против него в извършване на същото тежко умишлено престъпление, за което е бил оправдан с посочената присъда, ведно със законната лихва върху сумата от 30 000,00 лв., считано от 23.12.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба се твърди, че А. А. работи и живее в Белгия. През лятото на 2018г. заедно със семейството си дошъл на гости на родителите си в България. На 06.07.2018г. той и близките му били нападнати от въоръжени с вили и колове мъже и жени. А., за да защити семейството си и да отблъсне грубото посегателство над него, близките и родителите му, причинил средна телесна повреда на единия от нападателите. На място дошла полиция и го задържали за срок от 24 часа. На следващия ден бил разпитан като свидетел. След разпита А. останал още известно време в България, за да е на разположение на органите на досъдебното производство, но така и никой не го потърсил. След това заминал при съпругата и децата си в Белгия, тъй като имал да изпълнява много служебни задължения във фирмата, която управлявал - „Братя А.“.

Ищецът твърди също, че в началото на месец февруари 2019г. родителите му, които живеят на постоянния му адрес, разбрали, че го търсят от полицията и веднага го уведомили. Ищецът отложил множество от служебните си ангажименти, оставил фирмата си без ръководител и на 13.02.2019г. си закупил билет за България, за сумата от 185.38 евро /361. 49

лева/, за да се яви пред органите на реда. При пристигането му на Аерогара София на 24.02.2019г., му била връчена призовка за явяването му на 05.03.2019г. за разпит в качеството на обвиняем. Задържали го за няколко часа, докато изготвят необходимите документи. С постановление от 05.03.2019г., е бил привлечен в качеството на обвиняем за престъпления по чл. 129, ал 2, вр ал.1 от НК, по ДП №631/2021г. по описа на РП-Левски. Била му е определена мярка за неотклонение „парична гаранция“, в размер на 3500лева. Постановлението било обжалвано пред РС-Левски, който намалил размера на гаранцията на 2500лева. На 11.03.2019г. гаранцията била внесена в определения от съда срок, като събирането ѝ причинило на ищеца много притеснения. На 10.03.2019г. той се завърнал в Белгия, за да продължи да изпълнява служебните си задължения, за което заплатил за самолетен билет сумата 492.39лева. Бил уведомен, че ще му бъде назначена психолого-психиатрична експертиза, за което трябвало незабавно да се завърне в Република България. На посочената от разследващия полицай дата- 15.05.2019г. ищецът отново се явил в България пред органите на досъдебното производство за провеждане на психолого-психиатрично интервю и изготвяне на експертиза. Този път пътните му разноски били общо в размер на 217.98 евро/425.06лв./ за двете посоки - съответно 127.98 евро за пътуване до България и 90евро за връщане в Белгия/. Пристигнал на 12.05.2019г. и се върнал на 16.05.2019г., като така пропуснал възможността да осъществява служебните си задължения за период от 4 дни.

В исковата молба се твърди още, че в началото на месец август 2019г. ищецът е бил призован от органите на досъдебното производство за явяване в качеството на обвиняем, за което пътуване закупил билет на стойност 86.99 евро /169.63лв./. На 15.08.2019г. му било предявено ново обвинение. След отпадане на необходимостта му да бъде на разположение на органите на досъдебното производство, си закупил билет за завръщане в Белгия на стойност 268.57 евро /523.71лева/. Пристигнал на 14.08.2019г. и се върнал на 21.08.2019г., с което загубил 6 работни дни. На 11.12.2019г. в РС-Левски бил внесен обвинителен акт срещу А. К. А., затова, че: На 06.07.2018 год. около 19,00 часа в с. ***, общ.Левски, обл.Плевен, пред жилищен дом на ул.***, чрез нанесен удар със сабя, причинил на К. К. Н. от с.с, средна телесна повреда, изразяваща се в порезна/посечна рана на лявото рамо с нарушаване целостта на два големи мускула на раменния пояс и израстък на лопатъчната кост, довели до трайно затруднение на движението на левия горен крайник - престъпление по чл.129, ал.2 във вр. с ал.1 от НК. По така депозирания обвинителен акт е образувано НОХД № 431/2019г. по описа на РС-Левски.

Ищецът твърди, че наказателното производство е протекло в общо пет съдебни заседания на всяко от които А. се явил, като пътувал от Белгия, за да не става причина за отлагане на делото. За всяко от явяванията си той заплащал сумите необходими му за закупуване на билети: За явяването си на 04.02.2020г. заплатил 121.08 евро/ 236.11лв./ билет за двете посоки. Не бил във възможност да работи във фирмата си и да изпълнява задълженията си по

сключени договори за изпълнение пет дни от 02.02.2020 до 07.02.2020. За явяването си на 02.03.2020г. заплатил 108.58 евро /211.73лв./ билет за двете посоки. Пристигнал на 28.02.2020 и тръгнал на 04.03.2020. Отново се наложило да отсъства от работа за 4 дни. След провеждане на това съдебно заседание, с оглед пандемичната обстановка делото било многократно отлагано, като при всяко едно от отлаганията се е налагала промяна в плановете на А.. Тези обстоятелства му създавали изключителни неудобства, свързани с трудовата му дейност и множество притеснения при налагащата се постоянна реорганизация. За явяването на 30.06.2020г. ищецът пътувал от Белгия с лек автомобил, като пристигнал в България на 15.06.2020г., тъй като предвид пандемията Ковид 19 трябвало да бъде поставен под карантина за срок от 14 дни. Горивото, което заредил за пътуването възлизало на сумата от 560 евро /1092лева/. Таксите заплатени по границите възлизали на сумата 78 евро /152лева/. През Румъния с микробус, пристигнал 14 дни по-рано, за да може да изтече срока на карантината, която тогава била задължителна за пристигащи от Белгия. Отново загубил 12 работни дни. За да не се налага да изминава хиляди километри, той останал в България до провеждане на последното о.с.з. пред РС-Левски. То се провело на 27.07.2020 г. и приключило с Присъда № 21, с която подсъдимият бил признат за виновен в това, че на 06.07.2018г, около 19.00 часа, в село ***, община Левски, област Плевен, пред жилищен дом на ул***, чрез нанесен удар със сабя, причинил на К. К. Н. от с.с, средна телесна повреда, изразяваща се в порезна/посечна/ рана на лявото рамо с нарушаване целостта на два големи мускула на раменния пояс и израстък на лопатъчната кост, довели до трайно затруднение на движението на левия горен крайник, поради което на основание чл.129, ал.2, във вр. с ал.1 от НК, вр. чл.54 НК го осъдил на наказание лишаване от свобода в размер на осем месеца, което на основание чл.66, ал.1 от НК отложил с изпитателен срок от три години.

Със същата присъда ищецът е бил осъден, на основание чл.45 от ЗЗД да заплати на гражданския ищец К. К. Н. от с.***, сумата от 5 000лева, представляваща обезщетение за причинените му в резултат на престъплението по чл.129, ал.2, вр.ал.1 НК неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на непозволеното увреждане - 06.07.2018г., до окончателното изплащане на вземането. А. е бил осъден да заплати по сметка на РС-Левски държавна такса в размер на - 200 лева., както и на основание чл.189, ал.3 НПК да заплати по сметка на ОД на МВР гр.Плевен направените в досъдебното производство разноси в общ размер на 987,12 лв., както и по сметка на Районен съд - Левски разноси в общ размер на 192,95 лв. - за възнаграждение, пътни и дневни разноси на вещите лица и в общ размер на 284,52 лева - за възнаграждение за съдебни заседатели, а също и на К. К. Н. направените от последния разноси в размер на 1000 лева за адвокатско възнаграждение.

На 19.08.2020г., по молба на граждански ищец К. К. Н., с правно основание чл.73а, ал.2 НПК, вр. с чл.395 ГПК и допуснато от съда

обезпечение на направените от частния обвинител и граждански ищец разноси в производството в размер на 1000 лв., чрез налагане на заповед за паричната сума/внесена гаранция/ в размер на 2500 лв., РС-Левски издал обезпечителна заповед. Било образувано изпълнително дело № 202/2020г. по описа на СИС при РС-Левски, по което бил наложен заповед върху внесената парична гаранция. По изпълнителното дело А. упълномощил адвокат Р. Р. от АК-Плевен, за което и заплатил в брой сумата от 300лв..

В исковата молба се твърди, че срещу присъдата на първоинстанционния съд била подадена въззивна жалба от подсъдимия, по която било образувано ВНОХД № 738/2020 г. по описа на ОС-Плевен. За да присъства на откритото съдебно заседание на 08.12.2020г. А. е направил разходи за пътуване от Белгия до България и обратно, в размер на 88.55 евро /172.67лв./ - пристигнал на 04.12.2020г. и се върнал на 11.12.2020г., като този път бил в невъзможност да осъществява трудова дейност за период от 5 работни дни.

Ищецът твърди, че с Присъда № 260012 от 08.12.2020 г. ОС-Плевен е отменил Присъда № 21/27.07.2020г. на РС-Левски и признал подсъдимия А. за невинен, а също и отхвърлил предявения срещу него граждански иск. С определение № 260185 от 08.12.2020г. отменил взетата мярка за неотклонение „Парична гаранция“, а с определение № 260044/19.02.2021г. по ВНОХД № 738/2020г. по описа на ОС-Плевен е отменена и обезпечителната заповед от 19.08.2020г. по ВЧНД № 577/2020г. по описа на ОС-Плевен. По изложения от ищеца начин, неоправданата и необоснована наказателна репресия срещу него е продължила повече от две години. През този период от време спрямо него са били предприети множество процесуално-следствени действия, част от тях направени и достояние на роднинско-приятелския му кръг, в професионалната му среда и сред обществеността. Целият период, през който траело наказателното производство, поставило А. в невъзможност да задоволява необходимите и обикновени материални и духовни нужди на своето семейство, тъй като не е могъл да работи, както и да полага необходимите грижи за съпругата и децата си.

Отделно от посоченото, силният отзвук в обществеността относно обвинението за толкова тежко престъпление, множеството процесуално-следствени действия, извършвани с голяма интензивност по отношение на А. и невъзможността му да осъществява присъщата му роля в семейството, довели до ежедневни неразбирателства със съпругата му. Така повдигнатото незаконосъобразно обвинение предизвикало описаните неблагоприятни последици във всеки един аспект от неговия живот. Не след дълго след привличането му като обвиняем през 2019г. той започнал да не спи нощем, развил тревожност, която му пречела да бъде концентриран и ефективен в работата си. Избягвал срещите и събиранията с близките и приятелите си и се затворил в себе си. Избягвал излизанията, защото знаел и чувал хората да си шушукат по улиците, че е извършил престъпление. Чувствал се несигурен и притеснен. Висящата угроза от неоправдано наказание, предизвикала

неблагоприятни последици за психиката и здравето на А.. Той станал изключително затворен, ограничил социалните си контакти, изпаднал в депресия, започнал да вдига високо кръвно налягане, бил потиснат, изгубил общителността си. Обществената му дискредитация за период от около 2-години, довела до дистанциране на почти всички негови близки, приятели и познати. В обществото и заобикалящата го среда всички започнали да гледат на него с презрение и укор. За тях бил престъпник, който няма място в обществото. През целия период не е могъл да упражнява редовно трудовата си дейност, което го е лишило от голяма част от доходите му.

Ищецът А. твърди, че е собственик и управител на строителна фирма „***“. За периода на обвинението същият е претърпял множество загуби, поради невъзможността му да осъществява трудовата си дейност и да изпълнява поетите договорни задължения. Съгласно представената писмени доказателства, за счетоводната 2019-2020г. средното почасово възнаграждение на А. е било в размер на 45 евро на час /87.75лева/, плюс печалба върху материала. Същият отсъствал от работа общо 46 работни дни по осем часа, или общо 368 работни часа. По време на наказателното производство той е работил за 45 евро/час, като загубата му от невъзможността да осъществява трудовите си задължения възлиза общо на сумата 16 560 евро/32 292лева/. Отделно от загубите, дължащи се на отсъствието му от работа, при осъществяването от А. дейност било необходимо и участието на друго лице във фирмата. Като съдружник в нея работел и Б. К. И., който по времето когато А. е отсъствал, също е бил в невъзможност да изпълнява трудовите си задължения, поради самото естество на работата, изискващо тя да се извършва в екип. Въпреки, че реално не е полагал труд, на И. е следвало да се заплати дължимата му се по договор заплата, а именно 38 евро на час, които А. му заплатил. Така за 46 дни по осем работни часа - 368 часа по 38 евро, е заплатил на Б. И. общо сума в размер на 13 984 евро/27 268.80лева/.

Ищецът твърди, че през двегодишният период от време, през който е бил с наложена му мярка за неотклонение „парична гаранция“, е бил ограничаван многократно с процесуална принуда, налагаща му разпити, включително и пред съдия, многократно е бил призоваван за явяване в съдебни заседания, обявяване на присъди и т.н. Всичко това обуславя и високия интензитет на дълбоките, емоционални и психически терзания болки и страдания от унижението на личността, накърняването на нравствените ценности като чест и достойнство, които е изпитвал. И към настоящия момент същия не може да се възстанови напълно и да си възвърне обичайния начин на живот.

В заключение, ищецът моли, да бъде осъден ответника да му заплати исковите суми, така както е уточнена претенцията с молбата от 04.04.2023г. Моли, да му бъдат присъдени и направените съдебно деловодни разноски, включително и адвокатско възнаграждение за един адвокат съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Към исковата молба са приложени и съдът е приел като писмени доказателства: Присъда №21/27.07.2020г., отменена с Присъда № 260012 от 08.12.2020г. ВНОХД № 738/2020г. по описа на Окръжен съд гр. Плевен/влязла в законна сила на 23.12.2020г./- заверено копие;Самолетни билети, с превод - заверени копия;Фактури и документи за извършено плащане на същите-заверени копия;Удостоверения за размера на средното почасово възнаграждение получавано от А. А. и Б. И. за 2018 г., 2019 г. и 2020 г., Договори за извършване на СМР с превод;Фактури за извършени плащания за превод и легализация; Документи от обезпечително производство, обезпечителна заповед.

В срока по чл. 131 ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника Прокуратура на Република България, чрез прокурора от Плевенска ОП И. Ш., в който се излага становище, че исковата претенция е частично допустима, но неоснователна и недоказана, поради което следва да бъде отхвърлена. Изложени са следните съображения: Прокуратурата счита, че след уточняване на исковата молба относно това кои от всички претендирани материални вреди са засегнали патримониума на ищеца и кои вреди са намалили патримониума на управляваното от него търговско дружество, следва да се съобрази възражението на ответника, че относно имуществените вреди настъпили за дружеството, искът е недопустим. За тези вреди ищецът не разполага с право на иск - той не е материалноправно легитимиран да предявява по този ред вредите настъпили за трето лице.

Ответникът оспорва предявения иск за обезщетяване на имуществените вреди на ищеца по основание и размер, като недоказани. Аргументите са следните: Самолетните билети не са закупени от името и за сметка на ищеца А., а от трето на спора лице - Я. Х.. Не са представени и разходо-оправдателни документи за пътуването с автомобил от Белгия до България и обратно, от чие име и за чия сметка са сторени тези разходи, не са ангажирани и доказателства за извършено плащане от ищеца към лицето Б. И., а ако е извършено плащане в твърдения размер от 13 984 евро, то липсват каквито и да са доказателства, какво е основанието за извършеното плащане от чие име и за чия сметка е извършено, както и представлява ли то загуба за ищеца /намалява ли неговия патримониум/ и съществува ли пряка причинно-следствена връзка между тази материална вреда и обвинението.Искът за обезщетяване на вреди от пропуснати ползи, които са се изразили в неполучени трудови възнаграждения за 46 работни дни, също е недоказан. Прави се възражение относно факта, че броят на пропуснатите работни дни е много по-голям от броя на дните с проведени процесуално-следствени действия в досъдебното производство и съдебните заседания с лично участие на ищеца. Ппредставените справки за среден почасов доход за периода 2018 - 2020 година не са доказателство, че в сочените 46 работни дни ищецът непременно е щял да реализира доход и то именно в твърдения размер.

По отношение на неимуществените вреди, ответникът е взел следното становище, че счита претендираният размер от 30 000,00 лева за претърпени

неимуществени вреди за несъответен на критерия по чл.52 от Закона за задълженията и договорите. Справедливостта следва да се измерва с оглед броят и тежестта на деянията, за които е повдигнато обвинение, с причинната връзка, вида и характера на причинените вреди. В конкретния случай счита размерът на исканото обезщетение от 30 000 лева за крайно завишен и явно несправедлив. В случаите на причинени неимуществени вреди по чл.2, ал.1 от ЗОДОВ, от значение е как обвинението в извършване на престъпление се е отразило върху здравето, личния живот, чувствата, честта и достойнството на увредения. Твърдените вреди не надхвърлят обичайните такива, които се презумират при всяко незаконно обвинение. Налице са и факти, които сочат на нисък интензитет на увреждане - продължителността на наказателното производство, която е не само разумна, но кратка, предвид развитието на процеса в двете му фази и гледането на делото на две съдебни инстанции. Периодът на увреждането е още по-кратък - по-малко от 2 години от момента на узнаването за обвинението до влизане на оправдателната присъда в сила /24.02.2019 г. - 23.12.2020 г./. А наложената мярка за неотклонение по никакъв начин не е променила начина на живот на ищеца и е най-леката възможна за него, с оглед на местоживеенето му в чужбина и месечния му доход. Не е налагана ПАМ „забрана за напускане пределите на Република България“, т.е. обвинението не е осуетило възможностите на ищеца да продължи да живее и работи в чужбина.

Прави се възражение относно виновното противоправно поведение на ищеца, което е довело до възникване на инцидента, предмет на наказателното производство, което е в каузална връзка с последвалата наказателна репресия. Голяма част от неимуществените вреди не са последица от обвинението, а от виновното поведение на ищеца преди инцидента - той е проявил агресия към свой съселянин и му е причинил телесна повреда, като с това е предизвикал ответно нападение от страна на пострадалия и негови близки. Несъмнено това поведение на ищеца е станало причина за негативно отношение към него от страна на негови съселяни, близки и познати, социална изолация, накърняване на доброто име.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, обсъди събраните по делото доказателства, прецени ги по реда на чл.12 от ГПК, съобрази изискванията на закона, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл. 2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието, прокуратурата и съда от незаконно обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Съгласно разпоредбата на чл. 4 ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и

неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Съгласно т. 4 на Тълкувателно решение № 3/2004г. по тълк.д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС отговорността на държавата за вреди от незаконни действия на правозащитни органи възниква от момента на влизане в сила на оправдателната присъда за извършено престъпление. От този момент държавните органи изпадат в забава, дължат лихва върху размера на присъденото обезщетение и започва да тече погасителната давност за реализиране отговорността на държавата.

Предявеният иск е с правна квалификация - чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, тъй като се твърди наличие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия от страна на правозащитен орган, а именно орган на Прокуратурата, в резултат на незаконно обвинение за престъпление по чл. по 129, ал.2, вр. ал.1 от НК, повдигнато с обвинителен акт от Районна прокуратура – гр.Левски, по което наказателното производство е приключило с оправдаване на ищеца от въззивната инстанция по ВНОХД № 738/2020г. по описа на Окръжен съд – Плевен. Предпоставките за уважаване на иска е да е образувано наказателно производство за посоченото в исковата молба обвинение в извършване на престъпление, както и да е постановен съдебен акт за оправдаването му, ищецът да е претърпял описаните в исковата молба имуществени и неимуществени вреди от незаконно обвинение през посочения период и те да са в пряка причинна връзка с незаконното обвинение.

Не се спори между страните, а това се установява и от приложените писмени доказателства, че по внесен обвинителен акт, в Районен съд – гр. Левски е образувано НОХД № 431/2019г. по описа на същия съд, с обвинение срещу ищеца А. К. А. по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК за това, че на 06.07.2018 г. около 19,00 часа в с. ***, общ. Левски, обл. Плевен, пред жилищен дом на ул. ***, чрез нанесен удар със сабя, причинил на К. К. Н. от същото село средна телесна повреда, изразяваща се в порезна/посечна рана на лявото рамо с нарушаване целостта на два големи мускула на раменния пояс и израстък на лопатъчната кост, довели до трайно затруднение на движението на левия горен крайник. Наложена му е била мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 2500,00лв. Делото е разгледано в пет съдебни заседания и е приключило с Присъда № 21/27.07.2020г., с която А. К. А. е признат за виновен по повдигнатото му от РП - Левски обвинение и осъден на лишаване от свобода за срок от осем месеца, чието изтърпяване е отложено с тригодишен изпитателен срок, на основание чл.66 от НК.

Безспорно е, че след отмяна на обжалваната от А. К. А. присъда на Районен съд – гр. Левски, ищецът е бил оправдан с постановената по ВНОХД № 738/2020г. по описа на Окръжен съд -Плевен оправдателна Присъда № 260012/08.12.2020г. Не се спори, също така, че наказателното производство е продължило около две години.

Спорно е претърпял ли е ищецът и в какъв обем имуществени и

неимуществени вреди, както и налице ли е причинно-следствена връзка между тези вреди и незаконното обвинение. Какъв е паричния еквивалент на вредите.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:Предпоставка за ангажиране на отговорността по чл. 2, ал.1 т.3 от ЗОДОВ е обективният факт, че ищецът А. К. А. е уличен в извършване на тежко умишлено престъпление по чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК; повдигнато му е обвинение, а впоследствие с влязла в сила на 23.12.2020г. присъда е оправдан. Ищецът, като неосъждано лице и гражданин, е претърпял имуществени и неимуществени вреди от незаконното обвинение. Налице са предпоставките на чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на Прокуратурата на РБ и искът се явява доказан по основание досежно незаконното обвинение.

За установяване на твърденията в исковата молба са събрани гласни доказателства, като са разпитани свидетелите Я. Х., А. С. А. и Б. К. И..От показанията на свидетелката Я. Х., която е съпруга на ищеца се установява, че след като е бил осъден, ищецът е бил много притеснен. Във връзка с явяване по воденото наказателно производство, А. А. е пътувал от Белгия, като тя и децата са оставали сами и това е притеснявало ищеца, тъй като е искал да се грижи добре за семейството си. Тогава е бил много нервен и не е можел да спи добре.Понесли са загуби и във фирмата, защото А. не е бил достатъчно концентриран, за да работи. Трудности е имало и във връзка с изпълнението на сключени от фирмата договори в срок. Свидетелката посочва, че във фирмата е имало един работник – Б. И., който същевременно е и съдружник на съпруга ѝ в тази фирма. Двамата са работили заедно и когато ищецът е отсъствал, Б. И. не е могъл да свърши цялата работата сам. Въпреки това И., е получавал заплата от фирмата. Свидетелката обяснява, че тя е купувала онлайн билетите за пътуванията на съпруга и с карта, издадена към общата им сметка. Твърди, също така, че по време на Коронавирусната епидемия ищецът е имал удължен престой в България, тъй като е бил под карантина. Отделно от това е имал и притеснения за семейството си в Белгия. Посочва, че по това време за работата в строителството, епидемията не е имала ограничаващо въздействие и е можело да се работи, ако обектът е празен и никой не живее в него.

От показанията на свидетеля А. С. А., който е приятел на ищеца се установява, че е имало неприятен инцидент в дома на А. А., който е довел и до наказателното производство. Приятелят му е изживял много тежко и инцидента, и негативното му въздействие върху него, което е продължило година и половина – две. Свидетелят твърди, че преди това А. е бил по-весел, по-жизнен човек, а след случая е станал по-студен спрямо околните, по-недоверчив. Твърди, че състоянието му все още не се е подобрило и дори след оправдателната присъда, не се е успокоил и още не е на себе си. Свидетелят заявява, че А. често се е връщал в България във връзка с делата, като поне три-четири пъти в годината са се виждали. Знае, че от доста години ищецът има строителна фирма, която извършва строително-монтажна дейност и че

има двама служители, като при необходимост се наемат и още работници. Посочва, че не знае подробности за делото, но заявява, че ищецът е различен след инцидента. Определя А. А. като културен и възпитан човек.

От показанията на свидетеля Б. К. И., който е съдружник във фирмата на ищеца и работи с него от месец октомври 2017 г. се установява, че същият получава твърда месечна заплата, независимо от ангажиментите си. През периода на наказателното производство срещу ищеца, тя е била в размер на 1800 евро. Поради пътуванията на А. за България, не са имали възможност да изпълняват потите ангажименти, тъй като работата им изисква минимум двама човека. Според свидетеля, не би могло да се ангажират други работници, за изпълнението на поетите договорни ангажименти, тъй като те не могат да работят самостоятелно, без надзора на ищеца и в такива случаи той винаги е бил с тях. Свидетелят посочва, че получава заплата си от фирмата, а не от А.. Свидетелят установява също, че е имало промяна в поведението на ищеца през този период. Бил е неспокоен. Забелязвал го е да стои сам, да си говори сам, да се ядосва за най-малкото нещо. След като е бил оправдан, пак е имало притеснение у ищеца, но е започнал да приема нещата по-спокойно, започнали са да се майтапят, да се смеят. Свидетелят смята, че сега А. е вече добре.

В показанията си, свидетелят Б. И. твърди още, че периода на т.нар. локдаун през 2020г. не е засегнал бизнеса им с ищеца, като посочва, че повечето техни клиенти са проявявали разбиране и са удължавали срока на изпълнение със седмица, десет дни. Свидетелят не знае за договори, които е трябвало да се изпълнят точно в определен момент и за работа, която да не търпи отлагане. Ищецът не му е споменавал примерно: „тук вече не може да работим, защото сме закъснели“. Също така, свидетелят заявява, че не знае да са плащани неустойки от фирмата, но знае за развален договор, заради закъснение. Затова е имало притеснение у А., че няма да могат да си свършат работата и може фирмата да фалира. Свидетелят твърди, че и той е могъл да свърши нужната работа, но А. си е баш майстора и затова клиентите искали него. Поради тази причина, когато ищецът е бил в България, свидетелят не е работил сам.

Съдът като съобрази, че свидетелските показания на тримата свидетели кореспондират помежду си и със събраните по делото писмени доказателства, в т.ч. и тези които се намират в наказателното производство, като отчете и възможната заинтересованост на свидетелите Я. Х. и Б. И., съответно съпруга и съдружник на ищеца, приема че показанията им са обективно и безпристрастно дадени пред съда и следва да бъдат кредитирани с доверие.

При така събраните доказателства, съдът приема за установено, че през периода от около две години, докато е траело наказателното производство срещу него, ищецът е претърпял болки и неблагоприятия, произтичащи от влошеното му вследствие на притеснението психическото и емоционално състояние. Свидетелските показания на посочените по-горе свидетели

установяват, че след като му е повдигнато обвинение, още повече – след като е бил осъден, ищецът е бил много притеснен, много нервен и не е можел да спи добре. При по-дълъг престой в България, поради пандемичната обстановка е имал и притеснения за семейството си в Белгия. Също от свидетелските показания се установява, че ищецът е преживял много тежко и инцидента, и наказателното производство, като от един по-весел и жизнен човек, преди това, той е станал по-студен спрямо околните, по-недоверчив. Започнал е да се ядосва за най-малкото, бил е неспокоен, като притесненията му са продължили и след това, но с по-малък интензитет.

Когато е налице обвинение в престъпление, е несъмнено, че личността търпи неимуществени вреди в рамките на обичайните в подобни случаи негативни преживявания, обусловени от провежданото производство, рефлексирани върху честта, достойнството и обичайния му начин на живот. Още повече когато е неосъждан, невинен и оправдан. С оглед спецификата на конкретния случай, при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, съдът следва да съобрази тежестта на повдигнатото обвинение, неговата продължителност, каква мярка за неотклонение е била взета по отношение на лицето и за колко време е търпяна, упражнени ли са били други мерки за процесуална принуда, с какъв интензитет са извършените действия по разследването с участието на обвиняемия и ефектът на всички тези действия върху ищеца и средата му. От значение са личността на ищеца и притежаваният от него авторитет в обществото, настъпилите промени в отношенията в семейството, допълнителните обстоятелства, които са се отразили на репутацията на лицето, негативното отражение в резултат на воденото наказателно производство върху душевното му състояние. Съдът следва да вземе предвид данните за личността на ищеца, начина му на живот, обичайната среда, контактите и социалния му живот, положението му в обществото, работата му, публичното разгласяване на обвинението и др. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. От значение е и създаденият от съдебната практика ориентир, относим към подобни случаи, икономическите показатели, стандарта на живот към датата на увреждането, както и обстоятелството, че размерът на обезщетението не следва да служи като източник на обогатяване за ищеца.

При съблюдаване на горните критерии, съдът взе предвид, че повдигнатото обвинение е за тежко умишлено престъпление по смисъла на чл.93 т.7 от НК, с оглед предвидено наказание до шест години лишаване от свобода. Следва да се приеме, че наказателното производство е водено в разумен срок /по-малко от две години/, който включва развитието на процеса в двете му фази и разглеждането на делото на две съдебни инстанции. Взетите спрямо ищеца мерките и ограниченията, са относително леки - не му е била вземана мярка за процесуална принуда „Задържане под стража“, както и не е била налагана принудителна административна мярка „Забрана за

напускане пределите на Република България“ и в този смисъл, не е била отнета възможността му да живее и работи в чужбина, т.е. повдигнатото обвинение и наложената мярка за неотклонение не са ограничили личната му свобода. Взетата по отношение на него мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 2500,00 лв. е отменена и сумата на гаранцията е върната, съгласно приложена по делото разписка.

Не се събраха доказателства за твърдяното в исковата молба влошаване на отношения между ищеца и неговата съпруга /разпитана като свидетел/ и като цяло - със семейството, приятелите и колегите му. Повдигнатото обвинение е за тежко умишлено престъпление, което, обаче, не е в сферата на професионалната реализация на ищеца и само по себе си, то не се е отразило на професионалния му живот, т.е. не може да се приеме, че е налице по-висок интензитет на търпените морални вреди. По отношение на степента и интензитета на претърпените морални вреди, съдът счита, че същите не са довели до загуба на социален и професионален статус на ищеца, няма данни обвинението да е попречило за упражняване на професията, както и да го е дискредитирало по такъв начин, че авторитета и компетентността му в социалното обкръжение да е довело до загуба на доверие или от дистанциране на приятели и колеги. Няма данни да е налице обществен отзвук по отношение на наказателното производство спрямо ищеца, още повече, че както се установи и от свидетелските показания, същият от около 20 години живее трайно в Белгия. Образуваното наказателно производство не е от категорията дела с висок обществен интерес, което да е налагало даване на информация от компетентните органи на медиите и такива твърдения липсват. Следва да се има предвид и установеното от свидетелските показания, че ищецът е културен и възпитан човек, както и данните от представената по делото характеристична справка от РУ – Левски за него, в която е отразено, че същият се ползва с добро име в с. ***, често се прибира от чужбина, като полага грижи за родителите си и имотите, които притежава в селото.

На следващо място, следва да се има предвид и установеното от свидетелските показания, че след като е бил оправдан, ищецът е започнал да приема нещата по-спокойно, не е бил чак толкова притеснен, както и че сега в момента е добре, т.е. не се установяват негативни последици в психическото и емоционално състояние на ищеца към настоящия момент. Отделно от това, по делото няма данни ищецът да е бил в такова влошено здравословно състояние, което да е налагало посещение при медицински специалисти, респективно да е назначавано лечение.

При съобразяване на изложеното, както и съвкупността от негативни преживявания на ищеца по време на наказателно производство и най-вече след осъждането му, съдът намира, че на ищеца следва да се присъди обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на сумата от 5000,00 лв. Безспорно, незаконното обвинение е причинило на ищеца неимуществени вреди, свързани с притеснение и безпокойство. Обвинението

в тежко умишлено престъпление, само по себе си е основание за сериозен стрес у всеки човек, още повече у този, който не е осъждан. Всяко наказателно производство води до изпитване на негативни емоции и стрес у обвиненото лице, с оглед очакването на бъдеща репресия. Тези негативни влияния върху личността на ищеца, са пряка и непосредствена последица от воденото срещу него и приключило с оправдателна присъда наказателно производство. Ако, обаче, ищецът твърди причинени болки и страдания над обичайните за такъв случай или конкретно увреждане на здравето, вкл. и психическо такова, то тогава тези болки и страдания трябва да бъдат доказани с надлежни доказателства, каквито в случая липсват. Няма промяна в статуса на ищеца, нито в начина му на живот, нито доказателства за по-интензивни емоционални или душевни изживявания и вреди. Няма данни за промени в личния и в професионалния му живот, които да се вземат предвид и да мотивират определяне на по-висок размер на обезщетението за неимуществени вреди.

Като съобрази гореизложеното, съдът намира, че са налице всички изискуеми от закона предпоставки за уважаване на предявения иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в резултат на незаконно обвинение, като при определяне размера на дължимото обезщетение, съдът съобрази всички конкретни факти и обстоятелства за прилагане на критерия по чл. 52 от ЗЗД - справедливост, като приема, че посоченият паричен еквивалент на моралните вреди отразява степента на засягане на ценности и блага на пострадалия. Съдът приема, че сумата е съобразена и със стандарта на живот в страната и общественоекономическите условия към датата на деликта, а определянето на обезщетение в по-висок размер би довело до неоснователно обогатяване за пострадалия. Поради това искът следва да се отхвърли като недоказан и поради това неоснователен, за разликата до предявения размер от 30 000,00 лв. Сумата се дължи ведно със законната лихва от 23.12.2020 г.

По отношение на исковете за имуществени вреди, съдът взе предвид следното: Съгласно разпоредбата на чл.4 от ЗОДОВ, Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. В чл.82 от ЗЗД са регламентирани два вида имуществените вреди – от претърпени загуби и от пропуснати ползи. С приетото в т.11 на ТР №3/22.04.2005г. на ОСГК на ВКС, обезщетението за имуществени вреди се определя, с оглед особеностите на всеки конкретен случай и при наличие на причинна връзка с незаконните актове на правозащитните органи, от което е видно, че за да се присъди обезщетение за имуществени вреди по реда на чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ, следва да се установи причинна връзка между вредата и незаконното обвинение в извършване на престъпление. В случая ищецът претендира, че претърпените от него имуществени вреди са пряка и непосредствена последица от незаконните действия на Прокуратурата на РБ и че те са в размер на 31 590,00 лв..Сумата е

сбор от направени разходи за транспорт от Белгия до България и обратно, с цел явяване и участие в наказателното производство, платените за адвокатска защита възнаграждения и заплатените 368 часа по 38 евро - общо 13 984,00 евро /27 268.80 лв./ за трудово възнаграждение на Б. К. И.. За установяване на претенцията за стойността на билетите са представени документи за заплатени суми за самолетни билети, чрез съпругата на ищеца от общата им сметка. Допусната е и съдебно-икономическа експертиза, от заключението на която се установява, че заплатените суми за самолетни билети за процесния период са общо в размер на 1304,30 евро /2 550,99 лв./. По делото няма събрани доказателства за направени разходи, във връзка със зареждане на гориво при пътуване на ищеца с автомобил за явяване в съдебно заседание на 30.06.2020г.Ето защо съдът приема, че претенцията по това перо е основателна до размера 2550.99лв.

Досежно искането за обезщетяване на заплатените адвокатски възнаграждения за защита в наказателното производство, съдът приема, че то е доказано по основание. Действително, в наказателния процес липсва процесуална възможност за ищеца да упражни претенцията за разноси, което обуславя извода, че разходваните средства в хода на наказателното производство, приключило с оправдателна присъда се явяват за лицето, подложено на неоправдана наказателна репресия, имуществена вреда, за която Държавата дължи обезщетение на основание чл.4 от ЗОДОВ. Досежно размера, обаче, ищецът следва да установи реалното изплащане на уговореното между него и процесуалния му представител възнаграждение. В настоящия случай, по делото единствено е представено пълномощно на адв. Р. Р. и договор за правна защита и съдействие по изп. дело № 202/2020г. по описа на ЛРС за възнаграждение в размер на 300,00 лв. Сумата е платена в брой, а защитата е по издадената срещу А. обезпечителна заповед във вр. с наказателното производство. Ето защо съдът намира, че искането за заплащане на обезщетение за платените адвокатски възнаграждения в наказателното производство следва да бъде уважено за сумата от 300,00 лв. и отхвърлено за разликата.

Досежно искането за заплащане на сумата от 13 984,00 евро /27268,80 лв./ за заплатения положен труд от Б. К. И., съдът взе предвид заключението на вещото лице, което е изчислило въз основа на искането на ищеца, сумите в два варианта. Според първи вариант, дължимото възнаграждение за 46 работни дни при ставка от 38 евро на час е в размер на 13 984,00 евро /27350,33 лв./, а при втори вариант – за 46 работни дни при ставка от 45 евро на час - е в размер на 16 560,00 евро /32 388,54 лв./. В заключението си, вещото лице е посочило, че няма данни за конкретно изплатена сума на Б. И. от ищеца А. А.. Изчислението е направено на база документ, приложен по делото, в който е декларирано от Й. В. Л. – архитект, че А. А. и Б. И. са работили при следните условия – през 2018 г. – 38 евро на час + ДДС, а през 2019 г. – 45 евро на час + ДДС + 15% печалба върху материала. Последният документ няма характер на удостоверително изявление от надлежен орган, а

на свидетелско показание на лице, което обаче не е събрано по реда на ГПК, поради което изложеното в документа не следва да се приема за достоверно. Същото се отнася и от декларацията на Д. С.-данъчен консултант, в превод от нидерландски/на л.8 от делото/. Същевременно, от показанията събрани по делото, чрез разпита на лицето получило сумата, се установява, че тя му е заплатена не от физическото лице А., което претендира обезщетението за вреди, а от фирмата, в която той е и съдружник, т.е. ако има вреди те не са понесени от ищеца, а от друг различен от него правен субект – юридическо лице. При това положение, съдът приема, че претенцията за заплащане на обезщетение в размер на 13 984,00 евро /27268,80 лв./, платена като трудово възнаграждение на Б. И. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

В обобщение, предявеният от А. К. А. иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 31 590,00 лв., се явява частично основателен и следва да бъде уважен до размера 2850,99 лв., а за разликата до 31 590,00лв. –отхвърлен като недоказан.

По иска за обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи в размер на 32 292,00 лв., произтичащи от това, че е бил лишен от възможността да осъществява трудовите си задължения за 46 работни дни или 368 часа, които съгласно часовата му ставка от 45 евро на час възлизат на сумата от 16 560,00 евро /32 292,00 лв./, съдът съобрази следното: Съгласно заключението на вещото лице, което е отново на базата на документите, приложени на л.8 и сл. от делото, в които е декларирано, че А. А. и Б. И. са работили при следните условия – през 2018 г. – 38 евро на час + ДДС, а през 2019 г. – 45 евро на час + ДДС + 15% печалба върху материала, че през 46-те дни, през които ищецът е бил в България, ищецът е могъл да получи възнаграждение за труд в размер на 16 560 ево, равняващо се на 32 388.54лв.

За установяването на тази претенция са представени и писмени доказателства - фактури за закупени строителни материали, свързани с дейността на фирмата. От приложеното на л.73 от делото уведомяване на ищеца, че дейностите в подизпълнение все още не са платени, с дата 07.01.2022г., се установява, че се касае за неплатена сума по фактура от месец февруари 2019г., а ищецът е привлечен в качеството на обвиняем на 05.03.2019г., т.е. представеното писмено доказателство касае предходен период, преди привличане на ищеца в качеството му на обвиняем. Приложени са и декларации от Й. В. Л . относно глоби и неустойки за неточно изпълнение, но същите са с дати 07.03.2021г. и 12.08.2022г., т.е. след влизане в сила на оправдателната присъда, поради което не може да се направи обоснован извод за наличие на причинно-следствена връзка с наказателното производство. Същото се отнася и за представеният договор за извършване на дърводелски дейности /л.114-116 от делото/, който единствено установява наличие на договорни отношения на фирмата на ищеца, но не и пропуск да се извърши работата по него. По отношение на представеното писмо от Й. В. Л . /л.121 от делото/, което касае уведомяване на фирмата на ищеца за забава при

изпълнение на възложени дърводелски дейности и нарушение на установения срок за изпълнение, същото не съдържа дата на съставяне, поради което не може да се направи извод за кой период се отнася и по-точно касае ли периода на воденото спрямо ищеца наказателно производство.

С оглед изложеното, предявеният от А. К. А. иск за обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи в размер на 32 292,00 лв. от това, че е бил лишен от възможността да осъществява трудовите си задължения 46 работни дни или 368 часа, които съгласно часовата му ставка от 45 евро на час възлизат на сумата от 16 560,00 евро /32 292,00 лв./, се явява неоснователен и следва да се отхвърли. Преди всичко, не се установява през тези дни, в които е отсъствал, ищецът да е имал договори, гарантиращи му заплащане в претендираните размери. Представените писмени доказателства са косвени и не доказват с нужната убедителност, че ако беше на работното си място, ищецът би реализирал този доход. Отделно от това, важи казаното по-горе за размера на часовата ставка, при пълна заетост, която не е безспорно установена. Ето защо съдът приема тази претенция за напълно неоснователна.

Предвид изложеното, Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор следва да заплати на А. К. А., ЕГН *****, от с. ***, обл. Плевен, ул. ***, на основание чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ сумата от 5000,00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на неоснователно повдигане на обвинение против него в извършване на престъпление от общ характер по чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК, за което е било образувано НОХД № 431/2019 г. по описа на РС - гр. Левски, по което е признат за виновен с Присъда № 21 от 27.07.2020 г., отменена с Присъда № 260012 от 08.12.2020 г. по ВНОХД № 738/2020 г. по описа на Окръжен съд - гр. Плевен, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 23.12.2020 г. – датата на влизане в сила на присъдата до окончателното ѝ изплащане, а иска в останалата му част - за разликата над 5000,00 лв. до 30 000,00 лв., следва да бъде отхвърлен, като неоснователен и недоказан. Следва да бъде уважен и иска за заплащане на имуществени вреди в размер на 2850,99 лв., като за разликата над 2850,99 лв. до 31 590,00 лв., следва да бъде отхвърлен, като неоснователен и недоказан. Следва да бъде отхвърлен изцяло и иска с цена 32 292,00 лв., представляваща обезщетение за пропуснати ползи.

При този изход на делото и на основание чл.10 ал.3 от ЗОДОВ вр. чл.78 ал.1 от ГПК, ответникът Прокуратурата на РБ следва да бъде осъден да заплати на ищеца, сумата 37.63лв., съобразно уважената част от иска и списъка с разноските на л. 319 от делото, за направени такива в размер на 450лв. за експертиза. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на адвокат Р. Н. Р. от АК-Плевен, на основание чл.38 ал.2 от ЗА, за осъществено безплатно процесуално представителство на ищеца и съобразно уважената част от исковите претенции, адвокатско възнаграждение в размер на 682.43лв., от общо полагащото се съгл. чл.7, ал.2 т.4 от Наредба № 1 от

09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, такова в размер на 8 160.56лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, представлявана от Главния прокурор **ДА ЗАПЛАТИ** на А. К. А., ЕГН *****, с постоянен адрес : с. ***, обл. Плевен, ул. ***, на основание чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ, сумата **5000,00 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на неоснователно повдигане на обвинение против него в извършване на престъпление от общ характер по чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК, за което е било образувано НОХД № 431/2019г. по описа на РС - гр. Левски, приключило с оправдателна присъда № 260012 от 08.12.2020г., постановена по ВНОХД № 738/2020 г. по описа на Окръжен съд - гр. Плевен, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 23.12.2020 г. – датата на влизане в сила на присъдата до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в останалата му част за разликата над 5 000,00 лв. до 30 000,00 лв., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, представлявана от Главния прокурор **ДА ЗАПЛАТИ** на А. К. А., ЕГН *****, от с. ***, обл. Плевен, ул. ***, на основание чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ сумата от **2 850,99 лева**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди - пряка и непосредствена последица от незаконните действия на Прокуратурата на РБ, в резултат на неоснователно повдигане на обвинение в извършване на престъпление от общ характер по чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК, за което е било образувано НОХД № 431/2019 г. по описа на РС - гр. Левски, приключило с оправдателна присъда № 260012 от 08.12.2020г., постановена по ВНОХД № 738/2020 г. по описа на Окръжен съд - гр. Плевен, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 23.12.2020 г. – датата на влизане в сила на присъдата до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в останалата му част за разликата над 2 850,99 лв. до 31 590,00 лв., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск от А. К. А., ЕГН *****, от с. ***, обл. Плевен, ул. *** против ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, представлявана от Главния прокурор на основание чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ за заплащане на сумата от **32 292,00 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи, като пряка и непосредствена последица от незаконните действия на Прокуратурата на РБ, изразяващи се в неоснователно повдигане на обвинение против него в извършване на престъпление от общ характер по чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК, за което е било образувано НОХД № 431/2019 г. по описа на РС -

гр. Левски, приключило с оправдателна присъда № 260012 от 08.12.2020г., постановена по ВНОХД № 738/2020г. по описа на Окръжен съд - гр. Плевен, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА на основание чл.10 ал.3 от ЗОДОВ вр. чл.78 ал.1 от ГПК, ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, представлявана от Главния прокурор **ДА ЗАПЛАТИ** на А. К. А., ЕГН *****, от с. ***, обл. Плевен, ул. *** разноси по делото в размер на **37,63 лева.**

ОСЪЖДА на основание чл.38 ал.2 от ЗА вр. чл.10 ал.3 от ЗОДОВ вр. чл.78 ал.1 от ГПК, ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, представлявана от Главния прокурор **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат Р. Н. Р. от АК-Плевен, за осъществено безплатно процесуално представителство на ищеца и съобразно уважената част от исковите претенции, адвокатско възнаграждение в размер на **682.43лв.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Великотърновски апелативен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Плевен: _____